

ת"פ 21425/11/22 - מדינת ישראל נגד קצי טוטח (עציר)

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 21425-11-22 מדינת ישראל נ' טוטח(עציר)

לפני	כבוד השופט שרון דניאלי
	המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	קצי טוטח (עציר)

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל), גניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין) יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ונהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 7.11.22 בשעה 19:30 החנתה ענבל בן אולד, אשתו של אלעד בן אולד (להלן - המתלוננת, המתלון וביחד - המתלוננים) את רכבם של המתלוננים מסוג מאזדה מספר רישוי 65-465-54 (להלן - הרכב) ברחוב אשר 2 ברעננה (להלן - המקום).

במועד האמור, בשעה 00:00, הגיע המתלון למקום והבחין ברכב וחנה לידו את רכבם הנוסף של המתלוננים מסוג פורד.

בהמשך בשעה 03:01 לפנות בוקר הגיע למקום הנאשם אשר שהה בישראל ללא היתר כניסה, שהייה ו/או עבודה כדין, יחד עם אחרים (להלן - האחרים). האחרים ניפצו את חלון המשולש האחורי ברכב והנאשם נכנס לרכב ונסע מהמקום. בשעה 03:15 הקימו השוטרים מחסום יזום בכביש 531 לכיוון מזרח והמתינו לבואו של הנאשם. משהבחין הנאשם במחסום, בעודו נוהג ברכב, התקרב לשול הימני ועצר לאחר שהשוטרים הורו לו לעצור, ונעצר בעודו עוטה כפפות על ידיו. בנסיבות אלה, נהג הנאשם ברכב ללא רישיון וללא ביטוח כדין.

3. ביום 19.1.23 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן (במ/1), הורשע במיוחס לו, ללא הסכמות לעניין העונש, והצדדים טענו באופן פתוח לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם זכותה של מדינת ישראל לבחור את

הבאים בשעריה, לצד שמירה על הקניין ופגיעה בתחושת הביטחון האישי ופרטיותו של אדם, כשבנסיבות אלה לא זו בלבד שהנאשם נכנס ללא אישור לישראל, אלא אף ביצע עבירת רכוש.

עוד טענה כי עבירת גניבת רכב הינה בבחינת "מכת מדינה" עמה נאלצים תושבי מדינת ישראל להתמודד מידי יום ביומו, בעטייה נאלץ קורבן העבירה אף לפנות לחברת הביטוח ולמשטרת ישראל ולהתמודד במקביל עם הליך בירוקרטי ממושך, לצד עלויות גבוהות שבתיקון הרכב והעלאת הפרמיות, ועל כן מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה גבוהה.

כן הוסיפה כי במקרה כאן נהג הנאשם ללא רישיון וללא ביטוח, באופן המגדיל את פוטנציאל הנזק אשר עלול היה להיגרם, בנוסף לנזק שנגרם. מאידך טענה ב"כ המאשימה כי לזכות הנאשם נזקפת הודאתו, חסכון בזמן שיפוטי ובהעדת העדים, כמו גם העובדה לפיה הוא נעדר הרשעות קודמות ואין תיקים נוספים התלויים ועומדים נגדו.

5. ב"כ המאשימה טענה כי בנסיבות אלו מתחם עונש ההולם נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל, והפנתה לפסיקה (רע"פ 1108/15 מחמוד שעאבנה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.2.15); עפ"ג 63242-10-20 קבהא נגד מדינת ישראל (לא פורסם, 16.11.20); עפ"ג (מחוזי מרכז) 39070-06-15 מדינת ישראל נ' בדוי חמו (פורסם בנבו, 3.11.15); ת"פ (שלום-נתניה) 55398-12-20 מדינת ישראל נ' סרחאן (לא פורסם, 15.3.21)).

היא ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, וביקשה להטיל עליו עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים שענינם מאסר מותנה, קנס, פסילה בפועל, פסילה על תנאי ופיצוי למתלוננת.

6. ב"כ הנאשם פתח וטען כי יש להתעלם מטענות המאשימה בדבר קיומה של "מכת מדינה", בכל הנוגע לביצוע עבירות של גניבת רכבים וכן מטענותיה בדבר הנזקים הכלכליים שנגרמים כתוצאה מכך לחברות הביטוח ולכלל הציבור, שכן טענה זו נטענה לשיטתו, מבלי שנתמכה בראיות.

כן ציין כבר בפתח דבריו שאין בסיס לטענותיה של המאשימה בדבר מתחמי הענישה בעבירות של שהייה בלתי חוקית וגניבת רכבים, מכיוון שטיעוניה אינם עולים בקנה אחד עם הפסיקה האחרונה בעבירות אלה, ואף לא עם מדיניותה של התביעה הכללית בעצמה, וכי בכל מקרה הענישה היא לעולם אינדיוידואלית, והדוגמאות מהפסיקה אליהן הפנתה המאשימה עוסקות במקרים שונים בתכלית מנסיבות המקרה בו הורשע הנאשם כאן.

7. ובנסיבות התיק, טען ב"כ הנאשם כי אין חולק שהנאשם שהה במקום, שעה שאחרים ביצעו את הפריצה והניעו את הרכב, ולמעשה תפקידו הסתכם בהסעת הרכב מהמקום. באופן זה היווה הנאשם את החוליה האחרונה בשרשרת העבריינית, ולא בכדי עבירות פריצה לרכב והיזק במזיד לא יוחסו לו. גם המשך התנהלותו, עת עצר במחסום המשטרה, מבלי שניסה לברוח או להתנגד למעצר, מעידה כי הנאשם אינו מתוחכם ונעדר דפוס עברייני. בנוסף, התנהלות זו אף מרוקנת מתוכן כל טענה בדבר סיכון או פוטנציאל סיכון של משתמשי הדרך וכי בסופו של דבר לא נגרם כל נזק באירוע שכן הרכב נתפס והוחזר לבעליו.

ב"כ הנאשם טען כי בנסיבות אלו מתחם הענישה ההולם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל, וכי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, כפי שגם המאשימה טוענת למעשה.

ב"כ הנאשם אף הפנה לדוגמאות מהפסיקה, בהן בנסיבות דומות, ואף חמורות יותר, הוטלו על נאשמים עונשי מאסר קצרים (ת"פ (שלום-ראשון לציון) 316-09-22 **מדינת ישראל נגד קבהא** (לא פורסם, 18.1.23); רע"פ 2011/10 **אנור בדרן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.4.10); רע"פ 1052/17 **מחמד ג'ברין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.3.17); רע"פ 2054/18 **היתם רבאיעה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.3.18); רע"פ 7577/17 **נסראללה נסיראת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.2.17); ת"פ (שלום-פ"ת) 35230-07-22 **מדינת ישראל נגד צואלחי** (לא פורסם, 9.11.22).

8. ב"כ הנאשם התייחס לנסיבות המצדיקות הקלה בעונשו של הנאשם, ובהן העובדה שמדובר באירוע ראשון ויחיד בו נעצר הנאשם, לצד היותו בחור צעיר בן 19, סטודנט למנהל עסקים באוניברסיטה, שנטל אחריות והתחרט על מעשיו, בחר להודות בכתב האישום המתוקן, וחסך זמן שיפוטי יקר.

כן הפנה לעובדה שהנאשם הינו תושב הרשות הפלסטינית, ועל כן תנאי הכליאה מורכבים עבורו, הוא לא זוכה לביקורים של בני משפחה, לא יוצא לחופשות ואינו זכאי להפחתה של שליש ממאסרו. לאור מצבה הכלכלי של משפחתו, לא מופקד כסף בחשבון "הקנטינה" שלו, והוא אף נאלץ לעשות עבודות עבור אסירים אחרים תמורת תמיכתם הכלכלית בו.

לנוכח כל האמור, ואף לנוכח עמדת המאשימה עצמה, טען ב"כ הנאשם כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה הנטען ע"י ההגנה.

הנאשם עצמו, בדברו האחרון לעונש, הביע צער וחרטה על מעשיו, אמר כי עשה טעות והבטיח שלא יחזור על מעשיו.

דין והכרעה

9. על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין). בשלב שני, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין).

10. במעשיו פגע הנאשם במספר ערכים חברתיים מוגנים, שעניינם הגנה על קניינו הפרטי של אדם, סיכון למשתמשי הדרך ושמירה על שלום הציבור, לצד זכותה הריבונית של מדינת ישראל לקבוע מי הם הנכנסים ויוצאים בשעריה.

אקדים ואציין כי בנסיבות תיק זה, אני מוצא כי פגיעת הנאשם בערכים המוגנים במעשיו נמצאת ברף הבינוני-נמוך.

11. על חומרתה של העבירה של גניבת רכב ניתן ללמוד גם מהעונש המרבי הקבוע בצידה בחוק העונשין, 7 שנות מאסר. כפי שחזר והזכיר בית המשפט העליון אך לאחרונה בע"פ 5953/22 **מדינת ישראל נ' גאזי עדוי** (פורסם בנבו, 2.2.23), עונשי מאסר מרביים אינם באים רק לקבוע את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בית המשפט, אלא הם מבטאים גם רמת ענישה ראויה במקרים החמורים ביותר, ומהם יש לגזור את מתחם הענישה הראוי במקרים חמורים פחות.

בנוסף, בית המשפט העליון התייחס במהלך השנים לא פעם לעבירות גניבת רכב כ"מכת מדינה" כטענת ב"כ המאשימה, ועמד על כך שמדובר בעבירות חמורות מאוד, המבטאות זלזול בחוק וברכוש הזולת, בהן יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי ולהשית ענישה שתמגר תופעה זו, ולמצער תרתיע עבריינים מלגנוב רכבים (לעניין זה ר' למשל רע"פ 2011/10 **אנור בדרן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.4.10); ע"פ 11194/05 **עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.5.06).

עם זאת, גם במקרים אלו, חמורים יותר ממקרהו של הנאשם (מספר עבירות רב יותר בשני המקרים) הסתפקו בתי המשפט הסתפקו בענישה שנעה בין 8 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

12. בבחינת נסיבות ביצוע העבירות כאן, יש ליתן את הדעת לעובדה שהעבירה בוצעה על ידי נאשם שמלכתחילה נכנס לישראל ושהה בה שלא כחוק, והוא ביצע את העבירה ביחד עם אחרים, והוא אף נתפס כשלידיו כפפות.

בתי המשפט נוקטים פעמים רבות גישה סלחנית ומקלה כלפי שוהים בלתי חוקיים, נעדרי עבר פלילי, המובאים לדין בגין עבירות של כניסה לישראל בלבד, ללא עבירות נלוות, מתוך התחשבות במצבם הכלכלי, והבנה כי נכנסו לישראל לצרכי פרנסה בלבד, ללא רצון לפגוע בבטחון המדינה וללא כוונה לבצע עבירות נוספות. על כן, יש לגלות גישה שונה בתכלית ביחס למי שנכנס לישראל שלא כדין, ומבצע עבירות נלוות, קל וחומר כשמדובר בעבירה חמורה של גניבת רכב, לה נלוות גם עבירות של נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח. ככלל, ביצוע העבירה בנסיבות אלו פוגע במידת הערכים המוגנים של עבירת גניבת הרכב בצורה משמעותית מנסיבות בהן מדובר בנאשם השווה כישראל בחוק, ובעל רשיון רכב.

13. אך גם יש ליתן את הדעת לעובדה שמדובר באירוע יחיד, וכי לנאשם לא מיוחסת הפריצה לרכב בעצמה (שאף היא לא נעשתה בתחכום), וכי האחרים שהיו עימו פרצו את הרכב באמצעות ניפוח שמשותו. הנאשם כאמור עטה כפפות על ידיו, דבר שעשוי ללמד על תכנון מסוים, אך הנסיבות הכוללות של ביצוע העבירה כפי שהן עולות מכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, אינן מלמדות על תחכום רב, וגם לא תעוזה רבה מצידו של הנאשם.

בנוסף, יש גם לתת משקל לעובדה שכשהבחין הנאשם במחסום המשטרתי שהוצב בכביש, הוא התקרב לשול הדרך הימני ועצר בו, כפי שהורו לו השוטרים, מבלי שניסה להתנגד למעצר, להימלט או להתחזות לאחר, כפי שקורה לא פעם במקרים דומים המוכרים בפסיקה.

14. עיון במדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה בעבירות בהן הורשע הנאשם מלמד כי ברובם ככולם הוטלו מאסרים לריצוי בפועל, שאורכם נקבע בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה. אתייחס בקצרה למספר גזרי דין שניתנו בעת האחרונה.

בת"פ (שלום-ראשון לציון) 316-09-22 **מדינת ישראל נגד קבהא** (לא פורסם, 18.1.23), אליו גם התייחס ב"כ הנאשם בסיכומיו, הורשע נאשם 2 שם (יאסר עקל) בעבירות של קשירת קשר לפשע (אישום ראשון) ופריצה לרכב, גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כחוק, ונהיגה ללא רשיון וביטוח (אישום שני). בית המשפט (כבוד הנשיא השופט מ' מזרחי) קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים;

בת"פ (שלום-י"ם) 56934-08-21 **מדינת ישראל נ' בלביסי** (פורסם בנבו, 16.1.23), הורשע נאשם 2 שם (**ראתב**

חדור) על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב יחד עם אחר, היזק במזיד לרכב, כניסה לישראל שלא כחוק, ונהיגה ללא רשיון וביטוח. שם תואר חלקו של הנאשם 2 כמינורי יחסית ביחס לאחרים, שכן הוא לא פרץ לרכב אלא רק נהג בו. בית המשפט (כבוד השופט א' איתן) קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל, ואף מצא לחרוג לקולא ממתחם הענישה, והטיל על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, תוך שהוא שוקל לטובתו של הנאשם 2 שם נסיבות הזהות לנסיבותיו של הנאשם שלפניי (גיל צעיר, היותו סטודנט, היעדר עבר פלילי ועוד);

בת"פ (שלום-פ"ת) 35230-07-22 **מדינת ישראל נ' צואלחי** (לא פורסם, 9.11.22), אליו גם הפנה ב"כ הנאשם בטיעונו, הורשע הנאשם על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, גניבת רכב ונהיגה ברכב ללא ביטוח וללא רשיון. שם הודה הנאשם כי הרכב "נפרץ", ולא צוין על ידי מי (הנאשם או אחרים), והנאשם רק נהג ברכב הגנוב. בית המשפט שם (כבוד השופט ד' קלייטמן) ציין כי מדובר במקרה של נאשם שלא הורשע בביצוע עבירה יחד עם אחרים, שלא נמלט עם הרכב משוטרים (בניגוד למקרים אחרים בפסיקה), ועל כן קבע מתחם ענישה שנע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, והטיל על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, הודאתו והיעדר עבר פלילי;

בת"פ (שלום-תל אביב) 1576-08-21 **מדינת ישראל נ' עויצי** (פורסם בנבו, 28.9.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין, ונהיגה ללא רשיון וביטוח. שם לא יוחס לנאשם ביצוע בצוותא עם אחרים, וכן לא יוחסה לו הפריצה לרכב, ועל כן קבע בית המשפט (כבוד השופט ע' מסארווה) כי מתחם העונש נע בין 6-18 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם שם 7 חודשי מאסר בפועל, וענישה נלווית;

בת"פ (שלום-ירושלים) 42890-11-20 **מדינת ישראל נ' נדאל מצבא** (פורסם בנבו, 19.9.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב וכניסה לישראל שלא כדין, לאחר שגנב מיניבוס, חצה עימו את המחסום מישראל לאיזור, ואף הספיק למכור אותו לאחר. בית המשפט (כבוד השופטת ס' אלבו) קבע כי מתחם העונש נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל;

בת"פ (שלום-נתניה) 55398-12-20 **מדינת ישראל נ' סרחאן** (לא פורסם, 15.3.21) אליו גם הפנתה ב"כ המאשימה בסיכומיה, הורשע הנאשם בעבירות של כניסה לישראל, נסיון גניבת רכב והיזק לרכוש במזיד, לאחר שנתפס בכף גונב אופנוע, לאחר שחבל בו וגרם לו נזק. בית המשפט (כבוד ס' הנשיאה השופטת ט' אוסטפלד-נאוי), קבע כי מתחם הענישה העולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל. שם מדובר היה בנאשם שלחובתו הייתה הרשעה קודמת בעבירה של כניסה לישראל, ובית המשפט הטיל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, בנוסף להפעלת המאסר מותנה שהיה לחובתו (והורה כי ירוצה בחופף לעונש שהוטל עליו).

כאמור, עיינתי גם בפסקי דין נוספים אליהם הפנו ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם. חלקם מחמירים יותר וחלקם מקלים יותר מאלו שסקרתי, אך בחינתם מלמדת כי נסיבותיהם שונות באופן מהותי מנסיבות התיק שלפניי, בהיבטים שונים שלא מצאתי להרחיב בעניינם (נסיבות עבירות שונות, מספר אישומים, הרשעה לאחר ניהול הוכחות מן העבר האחד או נסיבות מקלות יותר של ביצוע עבירה מן העבר השני). על כן, כשמוצגת פסיקה המבקשת ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת, יש לבחון אותה בזהירות הנדרשת, תוך התייחסות לכלל היסוד בענישה, לפיה לעולם תהיה הענישה פרטנית.

15. לנוכח מכלול הנתונים עליהם הצבעתי, לרבות מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירה, נסיבות ביצוע העבירה

והענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות התיק שלפניי נע בין 10-20 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

לנוכח קביעתי זו, ולנוכח הנסיבות לקולא עליהן הצביע ב"כ הנאשם בטיעונו, לרבות העובדה כי מדובר בנאשם צעיר מאוד, סטודנט, ללא הרשעות קודמות, שהודה ונטל אחריות על מעשיו, שמרצה בימים אלו את מעצרו הראשון, ותנאי מאסרו מורכבים יותר משל אסיר או עצור תושב ישראל, יש למקם את עונשו בחלק התחתון של מתחם העונש שנקבע, כפי שלמעשה עתרה גם המאשימה בטיעוניה.

16. מכיוון שמדובר בעבירת רכוש שבוצעה בסופו של יום מתוך מניע כלכלי, הרי שעל הענישה להכיל גם רכיבים כספיים. על כן, יש מקום לקבלת עתירתה של המאשימה בהקשר זה, תוך התחשבות במכלול נסיבות העניין, ואתחשב גם בעובדה כי הרכב הוחזר למתלוננים, כמו גם במצבו הכלכלי של הנאשם.

סיכומו של דבר

17. לאור כל האמור, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו שהחל ביום 8.11.2022.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע;

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון;

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל;

ה. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק ברישיון לנהיגת רכב מנועי מסוג כל שהוא למשך שנתיים מיום שחרורו. מאחר שהנאשם הוא תושב האיזור, אין צורך בהפקדת רשיון.

ו. שנת פסילה על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור את העבירות בהן הורשע מכוח פקודת התעבורה ופקודת ביטוח רכב מנועי.

ז. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס יופקד על-ידי הנאשם במזכירות בית המשפט עד ליום 1.4.23.

ח. פיצוי למתלוננים בסך 1,500 ₪. הפיצוי יופקד על-ידי הנאשם במזכירות בית המשפט עד ליום 1.4.23.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ז שבט תשפ"ג, 07 פברואר 2023, במעמד הצדדים: ב"כ המאשימה עו"ד רוני אלסר, ב"כ הנאשם עו"ד עלא תלאווי והנאשם הובא ע"י שב"ס.

